

malitiæ suæ veneno excitati, ipso celebrante, ecclesiam intraverunt arroganter et proterve. Quo cognito, se divertit ab altari, dicens : « Præcipio vobis omnibus, qui estis excommunicati, in virtute Spiritus sancti et sanctæ obedientiæ ut exeat de ecclesia. » Rebelles autem et excommunicati hoc præceptum non curantes perstiterunt, remanentes in ecclesia. Sed quidam de mortuis, qui multis annis quieverant in monumentis, qui et forsitan, ignorantibus eis qui eos sepelierunt, in excommunicatione (75) sepulti fuerant, surrexerunt et de ecclesia exierunt. Quod videntes illi rebelles erubuerunt, et post mortuos exierunt. Sanctus autem præsul, finita missa, ad eos exiens, dixit : « Audite, rebelles et increduli, et videte justum Dei iudicium contra vos. Ecce mortui

A Deo in suo vicario obediunt, vos autem superbo referti spiritu obedire contempsistis. Surgent igitur mortui isti contra vos in iudicio, et sententiam damnationis allegabunt contra vos, nisi penam et condignam pœnitentiæ egeritis. » Et, his dictis, convertit se ad mortuos, dicens : « Ego vos, fratres, auctoritate Domini nostri Jesu Christi absolvo a sententia excommunicationis, qua huc usque fueratis innodati, in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti. Amen. Ite, revertimini ad loca, et in pace requiescite, adventum Judicis præstolantes. » Mortui autem, inclinatis capitibus et junctis manibus, quasi gratias agentes ad loca sua remeaverunt et quieverunt.

CANONIZATIO ET TRANSLATIO S. GODEHARDI.

Quomodo beatus Godehardus in sanctorum numerum sit relatus, et de miraculis subsequenter.

1. Gloria summo Creatori, et humani generis reparatori, qui non nostris meritis, sed sua immensa bonitate dignatus est confessorum suorum beatum Godehardum pontificem ad salutem omnium credentium hominibus nostri temporis revelare, et eum qui pro longinquitate temporis, jam quadam nube oblivionis obfuscatus fuerat, ut tandem ab incolis nostræ Ecclesiæ veneraretur, voluit nationibus diversarum terrarum manifestare, ut gloria ipsius non tantum ad domesticos fidei attingeret, sed etiam in exteris nationes se dilataret. Qualiter autem et quo ordine translatio prædicti confessoris nostri facta fuerit, non turgido eloquio vel nitens grandi cothurno, sed simplici stylo aggredior describere : non confisus ingenii mei igniculo, sed illo evangelico dicto : « Aperis os tuum, et ego adimplebo illud (Psal. LXXX); » et iterum : « Non vos estis, qui loquimini; sed Spiritus Patris mei, qui loquitur in vobis (Matth. x). » Per scripturas enim res præteritæ, et brevi tempore in oblivionem tradendæ ad memoriam revocantur; et per res virtuosæ in Ecclesia gestas, cum leguntur, fideles accenduntur, et torpores mentium discutuntur.

2. Anno Dominicæ Incarnationis 1128 (76), obitus vero beati Godehardi nonagesimo, Bertholdus (77) vir venerandus, et in omni ecclesiastica religione perspicuus, utpote scientia litterali admodum eruditus, et morum honestate valde decoratus, cathedræ

B nostræ ecclesiæ præsidebat, quam discrete gubernando, et religiosos viros undique ex diversis ecclesiis ad se colligendo, adeo sublimavit ut diversas cellas suis temporibus ædificaret, et in spiritali conversatione dulci adhortatione confirmaret. Quo residente in communi conventu cleri sibi commissi, et de populi Ecclesiæ nostræ utilitate, uti mos ejus erat, semper pertractante, Deo faciente, uti post effectus indicavit, ex improvise sermo de patrono nostro beato scilicet Godehardo exoritur; item atque item a pluribus replicatur, conquerentibus et condolentibus se tam misericordem habere patronum, et condignum sibi in Ecclesia Dei non exhiberi honorem. Nam quantam misericordiam et quam manifestam gratiam prædictus confessor fratribus nostris suis meritis apud Deum obtinuerit, ab ipsis viris auctorabilibus, in prædicto conventu existentibus omnibus manifestatur : per quod, mentes assidentium omnium non solum exhilarantur, sed qualiter laudes ipsius in Ecclesia Dei multiplicentur, unanimiter omnes accenduntur.

3. Prædictus enim antistes noster Bertholdus privatam gratiam, sibi a patrono nostro concessam, omnibus assidentibus indicavit, et qualiter eum piæ intercessorem apud Deum esse cognoverit non sine contritione cordis fratribus nostris enumeravit. Nam, tempore juventutis suæ, cum ipse inter cæteros adolescentes ludicris rebus esset intentus, con-

(75) Similem historiam refert S. Gregorius, lib. II. *Dialoqorum*, cap. 23. ubi sanctorum a B. P. Benedicto excommunicatæ, ab ecclesia in qua seculatæ

D addideris, annum 1128, quem hic auctor assignat, præteritæ

(77) Bertholdus hanc sedem quindecim annis

tigit ut ipse in suburbio nostræ civitatis quemdam A laicum non voluntarie lancea perforaret, et eum quasi mortuum ad terram prosterneret: qui quasi semivivus domum deducitur, lecto affligitur et usque ad mortem periclitatur. Sed præfatus antistes noster dolens et mœrens in diversa rapitur, se sacris ordinibus quasi homicidam esse repellendum angustatur, et ita in diversas cogitationes animus ipsius invitatur. Tandem nutans quasi navis deprehensa in fluctibus maris, ad patronum nostrum beatum Godehardum ut ad portum tutum se dirigit, spem suam in eum quasi anchoram in firmum litus infligit, ut ab imminente anxietate eum eriperet, corde contrito et humiliato spiritu postulavit. Sed vir vulneratus, dum jam esset in agone positus, ipse fide firmus, ad sepulcrum sancti patroni nostri B se prostravit, totamque noctem in oratione pernoctavit, et magis rugitu cordis quam propalatione vocis misericordiam imploravit. Sed tandem prope termino noctis vigiliis defatigatus, et dolore conturbatus, quietem intrare compellitur. In qua ei et statura et forma patroni nostri in visione (78) quantum tamen quam in hac vita viderat, certissime manifestatur. Nam, dum adhuc esset inter vigiliis et adultam quietem, persona patroni nostri ei in visione apparuit, ut missarum solemnia celebrari faceret ei diligentissime indixit, et ut officium: « Ne timeas, Zacharia, exaudita est oratio tua (Luc. 1, 13), » decantari faceret, continuo adjunxit. His visis exci- C tatus, orationes suas magis ac magis continuare instituit; sed in via nuntium suscepit, qui certissime ægrum evasisse mortem nuntiavit. His auditis, corde et animo exhilaratus, Deum cœli benedixit, qui nobis talem patronum in ecclesia nostra reservavit.

4. Fuit vero tunc temporis in conventu nostro sacerdos quidam religiosus, Adelbertus nomine, qui regulari vita in cella beati Bartholomæi, quæ sita est in orientali plaga nostræ civitatis, vivebat. Qui cum audisset quæ præsul noster narravit, videns tempus idoneum, et ipse sibi gratiam a Domino collatam patrono nostro, omnibus intimavit. Dum enim ipse quadam nocte patrocinia sanctorum implorando, altaria nostræ circumiret ecclesiæ, tandem juxta sepulcrum beati confessoris se prostravit; sed surgendo manu indiscrete tenendo sarcophagum ejus se suble- D vavit; illico pollex ejus de propria junctura emarcuit. Videns autem jam sese manu debilitatum, supplex et gemebundus se ad terram prostravit; veniam et misericordiam a beato Godehardo postulavit. Et statim in proprium locum sine mora et læsione pollex resiliit.

5. Audiens hæc magister quidam de monte Sancti Mauricii, Reinardus nomine, vir provecæ ætatis,

et ipse manifestam gratiam patroni nostri expertus, cum opportunum videret, non eam subticuit, sed omnibus in conventu nostro existentibus evidenter patefecit, dicens: « Fuit enim puer quidam custodiæ ipsius addictus, in clericali arte erudiendus, qui epileptico morbo, quem vulgari nomine caducum appellant, adeo vexabatur ut quotidie sexies ad minus ad terram prosterneretur, et usque ad mortem nimia fatigatione periclitaretur. Illic quadam die ad patrocinium beati confessoris nostri deducitur, sed in via bis ad terram prosternitur. Orationes ad tumbam ipsius pro eo funduntur; elemosynæ pauperibus largiuntur, et perfecte sanatus in domum ipsius regreditur. »

6. His tribus signis in communi conventu ab auctorabilibus viris recitatis, omnes hilari mente percipiunt, ipsum antistitem nostrum, quod voluntarie per se faceret: instigant, ut omnibus modis elaboraret, qualiter beatum pontificem nostrum Godehardum inter cæteros sanctos Dei canonizaret. Sed dum in rebus minimis, nedum in maximis, in quibus lætum exspectamus finem, divinum invocandum sit auxilium, placuit omnibus ut speciales ubique in Ecclesia nostra funderentur ad Deum pro hac causa preces, ne quid incassum vel inconsultum contra nutum Domini inciperemus, quod ad bonum effectum perducere non valeremus. Igitur statutum est ut omnes tam majores quam minores, finita matutinali hora, ad tumbam ipsius beati patroni nostri Godehardi convenirent, et sese humiliter ad terram prosternerent, et psalmum: *Benedixisti, Domine, terram tuam (Psal. lxxxiv, 2)*, corde contrito et humiliato Domino decantarent. Statutumque est ut in singulis cœnobiis, in territorio nostræ Ecclesiæ constitutis, speciales pro eo fierent orationes et elemosynarum largitiones; quia impossibile est multarum non exaudiri voces orationum.

7. His ergo aliquanto tempore peractis, Ecclesia nostra nova tribulatione concutitur. Nam prædictus Pater noster, proh dolor! nobis ex hac vita subtrahitur, et omnis Ecclesia nostra tanto pastore desolata conturbatur. Sed qui consolatur miseros in tribulatione sua, Deus, non permisit Ecclesiam suam in fluctibus hujus sæculi sine gubernatore diu fluctuare, sciens quia, ubi non est gubernator, corruet populus. Nam omnis Ecclesia nostra simul coadunata, Bernardum (79) summum præpositum, virum omni clericali scientia eruditum, et moribus optimis decoratum, communi consensu cleri et alacritate populi, reclamantem et omnibus modis renitentem, seque indignum vociferantem, in spiritualem pastorem elegit, et usque ad cathedram summi sacerdotii perduxit. His ita gestis, causa patroni nostri, quæ

propter tribulationes nostras jam aliquantulum deciderat, redintegratur, et quo ordine ad effectum perduceretur ab omnibus elaboratur.

8. Sed cum canonica censura, propter illusiones dæmonum, quæ frequenter in Ecclesia Dei in talibus contigerunt, statutum sit ne quis sine apostolica auctoritate, et vita ipsius per viros auctorabiles approbata, canonizaretur, quod tamen in præcedentibus tum propter difficultatem, tum propter longinquitatem itineris, causam nostram valde retardaverat, factum est, Deo annuente, ut quod ante sine magna impensa ac summo labore non poterat ad effectum perducere, id nobis quasi ante ostium inopinate deferretur. Nam in Leodicensem civitatem curia indicta est, ubi Innocentius papa cum Romana Ecclesia, et magna parte Galliæ, cum Lothario rege et fere universis episcopis Teutonicæ regionis conveniunt, ut de violentia Romanæ Ecclesiæ per Petrum Leonis perpetrata, qui tum temporis papatum sibi vioienter usurpavit, pertractarent, et qualiter illud idolum in templo Domini positum destruerent, elaborarent. Factum igitur est ut ad Dominicam *Lætare Jerusalem* ad prædictam civitatem multi catholici viri, tam cum apostolico quam cum rege convenirent, et de communi statu Ecclesiæ pertractarent. Inter quos præses noster Bernardus cum majoribus nostræ Ecclesiæ assistens, videns opportunitatem ultro sibi collatam, ipsum apostolicum cum omni curia Romana aggreditur, vitæque pastoris nostri coram ipsis recitatur, et ut per eum in Ecclesia Dei canonizetur, devotissime preces funduntur.

9. Sed cum consuetudo sit Romanæ Ecclesiæ in generali concilio sanctos Dei canonizare, quod tunc temporis in Remensem civitatem in festo sancti Lucæ indictum fuerat, accepto consilio, petitionem Ecclesiæ nostræ usque in prædictum locum distulit, ibique diffliniturum certissime promisit. His ita gestis, antistes noster apostolica promissione animatus, lætus regreditur, et ab omnibus devote suscipitur, et quæ sibi responsa sint, enarrantur. Tunc omnes audientes quæ per apostolicum promissa sunt, unanimiter lætantur, precesque apud pontificem nostrum devotissime funduntur, ne se tantæ promissioni subtrahat, sed licet laboriosum sit, ipse se tamen una cum majoribus Ecclesiæ nostræ ad indictam synodum repræsentet. Jam dies advenerat in qua synodus universæ Ecclesiæ citramontanæ indicta fuerat. Tum vero præfatus antistes noster Bernardus, una cum metropolitano Magdeburgense Norberto (80), qui tunc temporis in Ecclesia Dei magni nominis fuerat, et majoribus Ecclesiæ nostræ, ad præfatum synodum iter instituit, et, Deo annuente, cum magna prosperitate et opportunitate ad Remensem locum

ad apostolicum Innocentium cum suis cardinalibus convenit, et de causa patroni nostri beati Godehardi usque eo induciata devotissime submonuit. Sed, Deo annuente et id faciente, omnes unanimes et concordēs in sua petitione invenit, ut post ipsa res indicavit.

10. Nam postera die cum in synodo generali apostolice resideret, nullo admonente, sed Deo faciente, apostolice ad omnes luculentam orationem habuit, in qua disertissime petitionem nostræ Ecclesiæ de patrono nostro exposuit, et, ut assensum præberent, devotissime postulavit. His ita gestis, episcopus Tarraconensis (81) vir religiosus, et litterali scientia eruditus, quo ordine translati fieri deberet, exposuit: scilicet si ea quæ dicebantur de patrono nostro, Ecclesia nostra per legitimos testes ac juramento comprobaret. His vero verbis apostolicus se interposuit, et se a principibus terræ nostræ adeo in Leodicensi Ecclesia certificatum fuisse asseruit, ut non opus esset id secundo testificari, quod lucidius sole posset probari. Auditus autem quæ ab apostolico dicebantur, omnes unanimiter ut canonizetur assensum præbent, et ut laudes Domino persolvantur, admonent qui dignatur servos suos ab infirmitate hujus carnis eripere, et inter sanctos et electos suos collocare. Continuo *Te Deum laudamus* canitur; laus omnipotenti Deo persolvitur, et sic demum coadunata synodus terminatur. Tum vero antistes noster, munitus apostolicis litteris, ad nos usque regreditur, et a clero et populo benigne suscipitur, litteræque apostolicæ reserantur. Quibus recitatis, Deo laudes persolvuntur. Tenor vera apostolicæ concessionis sequitur in hæc verba:

11. INNOCENTIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis filiis, clero et populo Hildenesheimensi salutem et apostolicam benedictionem

Veniens ad nos venerabilis frater noster Bernardus episcopus vester, in plenaria synodo, quæ Remis per Dei gratiam fuerat congregata, attestatione fratrum nostrorum episcoporum, et abbatum, et aliorum qui secum venerant, sanctæ memoriæ Godehardum episcopum vestrum laudabiliter vixisse in mundo, et tam in vita quam post mortem multis miraculis coruscasse asseruit. Unde nos cum fratribus nostris omnipotenti Deo gratias referentes, habito eorum consilio et collaudatione, quia eundem in cælis cum sanctis credimus coronari, ipsum inter sanctos honorari præcipimus: mandantes vobis ut et eidem beato viro solemniter in vestra Ecclesia statuatis, et ad eam annualiter convenite curetis.

Data Remis iv Kalendas Novembris.

12. Sed quia tunc hibernum tempus imminebat, nec ad tantum negotium se expedire valebat, visum

lationem usque in quartum Nonas Maii differri. Et jam tempus advenerat, cum tam celebris rumor, scilicet de translatione tanti patroni, in nostram civitatem plures tam religiosos quam promiscui sexus homines coadunabat. His visis, consilium in communi conventu capitur, qualiter caute, sine turbatione transferatur, ne aliquod scandalum ecclesie nostrae inde oriatur. Nam fuere quidam religiosi viri admodum timentes, propter longinquitatem temporis, vel corpus non inveniri, vel nullum indicium sanctitatis reperiri. Sed tandem post multas disceptationes in hoc omnes conveniunt ut, remota multitudine, ante matutinales horas omnes conveniant, et sic tumbam, in qua positus fuerat, cum omni devotione aperiant. Mediae ergo noctis tempore antistes noster, una cum religioso viris tam monachis quam regularibus sibi coadunatis, cum magno timore ac tremore cryptam nostrae ecclesiae subit, et sarcophagum, in quo positus fuerat noster patronus, aperiri praecipit, ipseque cum caeteris fidelibus orationibus interea devotissime institit; sed ubi summus labor in frangendo sarcophago antea visus fuerat, jam, Deo faciente, illico se aperiebat, et aditum facillimum ad corpus praebat. Tum vero aperto sarcophago, quantas lacrymas astantium aspiceres, quos singulis audires, quam spiritualem dispositionem corporis ipsius prospiceres, quis vel sermone, vel stylo exprimere valeat? Quid plura? divinus quidam et incognitus odor fragrabat, qui quosdam astantes, quasi quadam spiritali dulcedine refocillabat, et in perfecta fide sanctitatis ipsius eos corroborabat. Tum vero videres omnes sese humiliter excusare, seque esse indignos tanti patroni corpus attingere, cum noverint vitam suam longe ab ejus sanctitate discordare. Tandem, omnibus cunctantibus et longam moram facientibus, per fratrem nostrum praepositum Bertholdum corpus sublevatur, et propter multitudinem populi, quae ad tantam rem videndam convenerat, in secretum sacrarii nostri deportatur.

13. Sed haec hactenus dicta sufficiant qualiter sit beatus Godehardus translatus. Nunc superest charitati vestrae intimare qualiter per eum mundus sit illuminatus, et usque ad remotissimas gentes et paganissimas exaltatus. Nam ex longinquitate temporis merita vitae ipsius fuerunt pene abolita et paucis tantummodo cognita, quae per translationem corporis ipsius evidentissime omnibus sunt manifestata. Tot enim Dominus per eum fecit miracula, ut nec lingua valeant exprimi vel scriptura. Ea autem quae sunt notiora et manifestiora aggredior describere, ut in eis posteritas de patrocinio tanti Patris possit confidere. Nam ipsa die translationis, cum corpus ipsius usque ad montem Sancti Mauricii cum

magna reverentia cleri et populi deferretur, contigit quemdam in flumen (82), quod praeterfluit civitatem nostram, incidisse, et longo tempore sub undis morantem omnino exspirasse. Hic dum corpus patroni nostri ad eum appropiat, vitae prioris restituitur, et, Domino opitulante, sanus et incolumis a terra sublevatur. Qui postea per multa tempora in famulatu patroni nostri apparuit, et pro vita restituta non ingratus Deo exstitit.

14. His vero auditis, ecclesia nostra non statim et indiscrete acquievit, sed aliud certius et manifestius miraculum humiliter exspectavit. Postera vero die, cum dies anniversarius patroni nostri illuxisset, finita missa et horis constitutis, mulier quaedam muta, habens filium privatum lumine, subito quasi in extasim rapitur, ac per horam parvam in terra volutatur. Transacto vero aliquanto tempore, matri lingua reseratur, lumen puero restituitur: et manifestum esse miraculum omnibus comprobatur. Nam fuere in civitate nostra tunc temporis quidam viri auctorabiles de Corbeia (83), ipsius mulieris comprovinciales, qui eam cognoverunt et verissime eam mutam filiumque ejus lumine privatum longo tempore fuisse nuntiaverunt. His auditis, [in] ecclesia nostra tam clerus quam populus in unum coadunantur, laudes Creatori persolvuntur, qui novit electos suos ab omni ambiguitate absolvere, et in perfecta fide solidare. Signa enim debentur infidelibus non fidelibus, ut per miracula et inusitata confirmetur in his quae a sensibus nostris et memoria sunt remota.

15. Vix laudes de miraculo praedicto Deo persolvuntur, cum claudus quidam, qui longo tempore contractus fuerat, se subito erigebat, et pedem firmo gressu terrae affigebat. Sicque factum est ut ipsa die anniversarii patroni nostri infra basilicam nostram quinque miracula contingerent, quae omnibus manifesta fuisse apparerent. Caecus enim videt, mater ipsius loquitur, claudi tres potestatem ambulandi receperunt. His ita gestis, rumor et fama patroni nostri propter frequentiam multitudinis, quae ad translationem tanti viri convenerat, magis et magis innotuit, et sese in omnes comprovinciales terras dilatavit. Unde factum est ut tanta multitudo hominum patrocinia pastoris nostri implorantium in civitatem nostram conflueret, quantam nullus hominum nec antea in ecclesia nostra vidit, nec, ut arbitror, deinceps videbit. Nam omnes habentes infirmos, languidos, claudos, surdos et mutos, nec non et daemonicos, vel quovis morbo detentos usque ad patrocinium pastoris nostri pro recuperanda sanitate deferunt.

16. Contigit vero circa idem tempus, quod quidam viri auctorabiles de Thuringia (84) adveniunt,

qui suum pastorem una manu debilem secum adduxerunt. Ili ut patrocinium beati Godehardi imploraverunt, illico sanitatem recepit, et manum debilem erexit. Quo facto, omnes unanimiter laudes Deo referabant, et in signum veritatis manum manui comparabant. Nam manum qua pastorem virgam ante tenebat, rugosam et induratum invenerunt; alteram vero cum qua non laboraverat, candidam et mollem repererunt.

17. His ita gestis, matronæ quædam ab eadem terra usque ad nos pervenerunt, ducentes secum mutuum longo tempore loqui non valentem. Quæ dum orationibus insisterent, ac pro ipso patrocinium beati Godehardi implorarent, subito vinculum linguæ est ruptum, et officium ipsius per misericordiam Dei est restitutum.

18. Fuit vero tunc temporis Erpisdordiæ (85) vicodominus, habens pro misericordia Dei claudum, et pene omnibus membris debilitatum, elemosynis suis addictum; quem, auditis miraculis, quæ per patronum nostrum fiebant, usque ad patrocinium ipsius, in ecclesiam nostram direxit. Et sicut credit, sic per misericordiam Dei recepit. Nam quem debilem et omnino incedere non valentem usque ad nos transmisit, Deo adjuvante, sanum et incolumem suscepit.

19. Fuit vero circa idem tempus in cella beatæ Paulinæ (86), multo tempore quidam claudus omnibus notus et manifestus. Hunc potens quidam de Thuringia per licentiam abbatis ad se recepit et quæ corpori necessaria fuerant pro misericordia Domini ipsi erogavit. Hic ad patrocinium beati Godehardi pervenit, et integritatem corporis percepit.

20. Fuit etiam tunc temporis in Thuringia puella quædam gibbosa, in dorso valde curvata. Hæc veniens ad patrocinium beati Godehardi, per misericordiam Dei est erecta, et quod raro fieri solet, gibbo est omnino privata. Vir quidam ab eadem terra natus, per misericordiam Domini et beati Godehardi, ab eodem morbo est liberatus.

21. Iisdem vero temporibus fuit matrona quædam ab Hassia (87), omnibus comprovincialibus nota, et maximis infirmitatibus per multa tempora detenta. Hæc cum nihil jam præter mortem speraret, tandem patrocinium beati Godehardi humiliter imploravit, seseque ad terram prostravit, et miro modo sanitatem recepit. Nam et in inguine ubi antea caro sana fuerat, subito se aperuit, et duos lapides tantæ magnitudinis, quantæ in humano corpore nemo prius viderat, subito emisit. Quo facto, unum secum in signum miraculi, usque ad patrocinium beati Godehardi in ecclesiam nostram detulit; alterum vero ins ignum virtutis Dei domi reservavit.

22. Circa idem tempus contigit in Thuringia insi-

gne miraculum, et dignum memoriæ tradendum. Nam duo viri, proh dolor! mala societate conjuncti, furtum quoddam peregerunt, et pelles cuidam subriperunt. Factum est ergo ut uterque caperetur et ad iudicium traheretur. Sed cum jam uterque convicti suspendio traderentur, alter ipsorum toto corde ingenuit, et, quod solum poterat, corde contrito et humiliato patrocinium beati Godehardi imploravit; alter vero quasi desperans nulli petitioni instituit, vel vocem compunctionis emisit. Factum est igitur ut uno fune colligarentur, et uno ramo suspenderentur. Quo facto, alter spiritum illico emisit; alter vero, qui patrocinium beati Godehardi imploraverat, sine læsione et molestia pependit. Sed jam longo spatio horarum transacto, ille cujus pelles fuerant propius accedens et videns alterum exspirasse,

huic quem adhuc vivere putavit in hæc verba prorupit, quærebat enim si viveret, aut si vitam retinere potuisset. Ille vero sperans sibi adiutorium advenisse, confessus est et se vivere, et nullum dolorem sentire. Hoc audiens qui eum suspendi fecerat, magnam inhumanitatem ei intulit. Nam fune quo suspensus fuerat tornato, firmo nisu ad terram corpus depressit, et sic spondilia colli se fracturum speravit. Quo facto, statim discessit, et omnem voluntatem suam se jam adimplisse non dubitavit. Factum est autem post discessum eorum longo tempore, ut prædictus vir manus post tergum ligatas dissolveret, et pannum præ oculis ligatum dirumperet, et sic tandem funem quo suspensus fuerat confringeret. Ad terram vero prostratus videns se nullam læsionem habere in fugam se convertit, et silvam quæ vicina erat cum festinatione introivit. Hoc videntes quidam qui non remote discesserant eum admirantes prosequuntur, et rogantes eum silvam exire, et nihil nisi bene de eis sperare. Qui tandem adhortatione ipsorum confortatus, silvam exivit, et cum eis magnificans et glorificans Dominum usque ad ecclesiam pervenit. Hic postea ad patrocinium beati Godehardi venit; et quæ sibi per misericordiam Dei et beati Godehardi contigerant, contestantibus civibus suis, qui plures una secum advenerant, nobis omnibus enarravit. Quot vero suspensos et jam in articulo mortis Deus per merita beati Godehardi liberaverit longum esset per singula describere: maxime cum funes quibus suspensi fuerant, omnibus in ecclesiam nostram adventantibus possint demonstrari.

23. Tunc temporis duæ mulieres de longinquo ad patrocinium beati Godehardi venerunt, quæ gratiam sibi ab eo collatam devotissime nobis omnibus narrauerunt. Nam altera post immensam infirmitatem, omnem appetitum cibi et potus amisit, adeo ut nec cibum nec potum intra duos menses sumpserit. Videns autem se vitam sic longo tempore non posse

(85) Urbs Thuringiæ præcipua, celebrem habet

hoc consule Trithemium in Chronico Hirsaugiensi

retinere, misericordiam beati Godehardi imploravit, A et pristinum statum recepit. Altera vero, cum longo tempore lumine esset privata, in via, in qua ad patrociniū beati Godehardi pergebat, est illuminata.

24. Fuit vero iisdem temporibus in Mindens^l (88) episcopatu vir quidam dæmoniacus adeo obsessus ut vix plures eum retinerent, quin se ipsum interimeret et alios neci traderet. Hic tandem manibus post tergum ligatis et pedibus concatenatis, per parentes suos ad patrociniū beati Godehardi deducitur, ejusque auxilium ab omnibus humillime imploratur. Dominus vero suus, Hezelinus nomine, videns summam ejus vexationem ac maximam tribulationem, misertus ejus ipsum manumisit, ac servum beato Godehardo tradidit. Quo facto, statim B sanitatem recepit, et cum parentibus suis, solutis vinculis, integer et incolumis domum remeavit

25. Sub eodem tempore venit in ecclesiam nostram vir quidam magnæ pœnitentiæ et austeritatis qui per multa tempora carnem suam vigiliis et jejniis domaverat, adeo ut et lorica indutus ad carnem portaret. Hic cum devote coram patrono nostro orationibus insisteret, multis videntibus, per gratiam Dei, lorica quasi tela aranæ dirupta est, et usque ad terram dilapsa. O virum omni laude dignissimum, cujus meritis et vincula peccatorum dirumpuntur, et ligaturæ ferreæ dissolvuntur!

26. Hæbat tunc temporis abbatisa de Wunstorff (89) claudum quemdam valde debilem, qui omnino os in genu amiserat, et crus in quamcumque partem volebat, quasi sine junctura vertebat. Tunc abbatisa, cum tanta miracula per patronum nostrum fieri perciperet, secum prædictum claudum usque ad limina patroni nostri perduxit, et, Deo faciente, sanum et incolumem reduxit. Sed cum ad ecclesiam sibi commissam remearet, cum hymnis et laudibus, eum reduxit referens gratias Deo pro omni dono sibi collato. Hæc videns mulier quædam minus religiosa, nec Dominum timens, in hæc verba prorupit: Se nunquam velle patrocina beati Godehardi implorare, nisi puerum quemdam omnibus membris debilitatum, quem tunc temporis in platea reptantem vidit, recto gressu videret incedere. Factum est igitur ut parentes ipsius pueri, post D paucos dies ad patrociniū beati Godehardi eum deferrent, et factis orationibus pro ipso, sanum et incedere valentem reciperent. Quod postquam vidit præfata mulier, ex verbis temerarie prolatis, corde contrito et humiliato pœnituit, et se visitaturam patronum nostrum Domino vovit. Hoc facto, ex imo cordis suspiria duxit, considerans sibi necessaria viæ desse, vel unde pueris ex se genitis domi possit providere. Quæ dum sic anxietur, factum est

ut parvulus ipsius inscius domum egrederetur, portans panniculum, quem in platea invenerat, in quo mater novem nummos, quasi nesciente puero quid ageret, reperiebat. His ita gestis, laudes Deo et beato Godehardo persolvit, qui et ipsam ab anxietate eripuit, et omnem dubietatem a corde ipsius extirpavit.

27. Circa idem tempus fuit puer in episcopatu Mindensi in villa, quæ Lanberge appellatur, claudus et miro modo contractus. Huuc parentes ipsius, licet pauperes, ad patrociniū beati Godehardi adduxerunt, et pro ejus sanitate recuperanda devotissime misericordiam ipsius implorabant. Sed dum aliquantulum moram facerent, nec ullum profectum in puero viderent, ad proprias mansiones redire parabant, quia se exaudiri deinceps dubitabant. Sed dum prope ad villam, quæ Runeberge appellatur, venissent, et in quodam prato se quieturos disposuissent, in lacrymosa verba proruperunt, conquecentes se in multa tribulatione ad patrociniū beati Godehardi venisse, sed nullam gratiam in puero suo percepisse. Qui dum sic colloquerentur, subito puer membra, quæ antea fuerant incurvata, extendit et de curru in quo vehebatur lætus et ovans prosiluit. Quod postquam gens vicina viderat, illico unanimiter Dominum collaudabant, et ad proximam ecclesiam puerum sanatum devotissime deducebant. Sed ne tantum miraculum in oblivionem traderetur, in prædicto loco casam quamdam comprovinciales erigebant, ubi fideles prætereuntes in reverentia istius miraculi post multo tempore oblationes deferabant.

28. Fuit item claudus quidam illis temporibus in Goslaria (90) omnibus notus, qui et ipse pro recuperanda sanitate ad beatum Godehardum se contulerat et, Domino adjuvante, sanitatem recipiebat, adeo ut scabella quibus antea reptabat, quasi in signum memoriæ, in ecclesia nostra derelinqueret et ipse erectus incederet. Hoc plures religiosi illius civitatis viri omnibus fiducialiter affirmabant, qui per multa tempora cum claudum agnoscebant.

29. Fuit vero tunc temporis in loco, territorio ecclesiæ nostræ addicto, qui Aulica appellatur, vir tantæ ægritudinis in morbo, qui fistula appellatur, ut jam omnino vitam desperaret; quia nodum femoris in junctura ante positum amiserat, et cæteram partem jam se amissurum timebat. Hic ad patrociniū beati Godehardi sese deferri præcepit, et sanitatem corporis, Deo faciente, recepit. Post hæc nodum, quem antea manu ferebat, in signum miraculi et doni sibi a Domino collati, in ecclesiam suspendi jussit, ac deinde lætus et alacer domum remeavit.

30. Circa idem tempus fuit matrona quædam de

Hervordensi (91) loco genita, quæ omnino fuit paralytica et omnibus membris dissoluta : nullum enim membrum ipsius proprium officium exercuit, sed nec per multos dies adimplere valuit. Hæc maximam partem substantiæ suæ in medicos expenderat, sed per eos sanitatem corporis recuperare non poterat. Audiens vero tantam gratiam per merita beati Godehardi hominibus a Domino concessam, spretis exterioribus medicis, totam se misericordiæ Domini commendavit, et ad patrociniū beati Godehardi deferri præcepit. Quæ dum aliquanto tempore moram faceret in nostra ecclesia, tum per orationes fidelium, tum per beati Godehardi patrociniū sanitati est reddita, et omnia membra ejus pristino vigori restituta. Hæc postea frequenter ad limina beati Godehardi pervenit, et pro dono sibi collato gratias non immodicas Domino persolvit.

31. Non multo post tempore venit vir quidam in nostram ecclesiam, habens filiam valde dilectam, quæ gravi morbo laborabat et jam morti propiabat. Nam gutturi ipsius os immensæ magnitudinis, et ex utraque parte magni acuminis per sex dies adhæserat, quod nullus extorquere quavis arte valebat. Qui primum medicos in civitate nostra tunc temporis commorantes circuibat, et ab eis consilium quid de filia esset acturus requirebat ; sed nullum salubre consilium adinveniebat. Destitutus autem omni exteriori consilio, ad patrociniū beati Godehardi se una cum filia contulit, ipsumque pro ea humillima devotione imploravit. Factum est ergo ut ipsa die puella os sine læsione ejiceret, et integram sospitatem recuperaret. Non multo post eodem morbo quidam per septem dies laborabat, et jam certissime ei mors imminabat : hic veniens ad patrociniū beati Godehardi, statim liberatus est, et in pristinum statum restitutus.

32. Contigit vero circa idem tempus quod Ekehardus quidam de Wigleve cognatum quemdam suum vi et injuriose captivavit, et contra jus et fas incarceravit. Qui dum aliquanto tempore in captivitate detineretur, contigit in ipsa nocte Pentecostes, dum matutinales horæ celebrarentur, ut ad terram se prosterneret ac patrociniū beati Godehardi pro sua liberatione imploraret. Tandem ab oratione se elevans, foramen adeo arctum accessit, ut puer trium annorum pertransire [non] potuisset ; sed dum caput applicaret, ut sibi visum est, foramen se dilatavit, et ipse sanus et incolumis pertransivit. His ita gestis, sine mora omnibus innotuit captivum de carcere erupisse, et omnia evasisse. Statim omnes unanimiter eum prosequuntur, vias quibus evadere possit custodiis muniunt, et qualiter eum apprehendant omnibus modis elaborant. sed

a nemine cognitus est. Hic sine mora ad patrociniū beati Godehardi se contulit, et pro sua solutione gratias Domino in ecclesia nostra persolvit.

33. Fuit vero tunc temporis in Marchia Ungariæ vir quidam in captivitate positus, et fortissimis compedibus compeditus, qui nihil aliud sperabat quam vel omnia sua amittere vel mortem subire. Ad aures ipsius fama beati Godehardi intonuit, et quanta Dominus pro ejus amore operaretur ipsi innotuit. Mox ad terram se prostravit, et ejus patrociniū devotissime imploravit. Factum est igitur ut ipsa nocte catena qua ligatus erat se dissolveret, et ipse de captivitate, Deo adjuvante, evaderet. Hunc omnes in ecclesia nostra viderunt, et sic evenisse circa eum veraciter perceperunt.

34. Hisdem vero temporibus fuit quidam paganus de ulterioribus partibus Sclaviæ captus, et in Halverbergensi (92) urbe incarceratus. Hic, fama revelante, de patrono nostro audierat, et quanta Dominus pro ejus amore operaretur quocunque modo, utpote paganus, perceperat. Hic, quadam nocte mortis timore coactus, inter spem timoremque pendulus, orationem ex imo cordis ad beatum Godehardum direxit, et ut sui miseretur devotissime exoravit. Quo facto, sine mora ex trunco magnæ molis et fortitudinis, quo conclusus fuerat, integro remanente, quasi ex liquida re sine læsione pedes eduxit ; et qualiter id sibi accidisset ignoravit, nec fugam ullatenus iniit. Die vero illucescente custodes advennerunt, et non sine admiratione magna eum repererunt. Sciscitantes vero qualiter id sibi ad invocationem nominis beati Godehardi accidisset admirati sunt, dominoque suo retulerunt, et quid deinceps essent acturi quæsierunt. Dominus vero compunctus tanto miraculo gratiam impendit, ipsumque captivum sine læsione abscedere jussit. Quantos vero, et quot incarceratos, et maximis compeditos compedibus, Dominus per patrociniū beati Godehardi a summa tribulatione absolverit, longum est per scripta enumerare, cum quibus ipsa tormenta in ecclesia nostra pendentia possit cognoscere. Quapropter non supervacaneum duximus plurima ex his, quæ longa forent scribere, præterire, et ad alia innotescenda transire.

35. Non multo post ea quæ diximus, fuit vir quidam habens filium unigenitum valde sibi dilectum, qui puerili more per campos cursitando ludebat, sed fortuito ad fossatum quoddam veniens, maxima multitudo terræ ex improvviso super eum corruerat. Sed pater hæc ignorans, nec ipsum puerum domi reperiens, usquequaque quærebat, nec ullatenus eum invenire poterat. Unde factum est ut quidam diceret se circa fossatum nuerum ludentem vidisse.

transcurrit, et magnam multitudinem terræ noviter A corruisse conspexit. Quo viso, adjunctis sibi plurimis, terram cum magna festinatione retexit, et puerum nullum indicium vitæ habentem invenit. His ita gestis, quia magnæ misericordiæ patronum nostrum beatum Godehardum fuisse audierat, illico preces devotissimas ad ipsum dirigit, adjiciens, si Dominus per merita ipsius vitam pristinam restitueret, ipsum ei in perpetuum servum offerret. Quo facto, puer vitæ pristinæ restituitur, ac domum simul cum patre regreditur. Hunc postea cum patre in ecclesia nostra vidimus, et ab ipso patre sic de puero evenisse certissime cognovimus.

36. Fuit vero tunc temporis vir quidam in loco, qui Mindin appellatur, adeo in hydropisi detentus ut circiter annum in eo laboraret, et jam nihil nisi B mortem speraret. Hic, audito nomine beati Godehardi, in adiutorium suæ infirmitatis eum suppliciter invocabat, et ut sibi in necessitate posito subveniret humiliter exorabat. Factum est ergo non multo post ut quidam quem nec antea viderat, nec postea vidit, ad eum intraret; et, facta incisione, tantam abundantiam aquæ ex eo manare faceret quantam vix tina quis ferre potuisset. Quo facto, adhibita cura abscessit, nec deinceps comparuit. Hunc postea perfecte sanum vidimus, et, eo referente, sic circa eum evenisse veraciter cognovimus.

37. Circa idem tempus, per beatum Godehardum insigne contigit miraculum et dignum memoria retinendum. Nam quidam peregrinantes de Ruzia (93) ad patrocinium beati Godehardi adventabant, et in die Palmarum quoddam desertum intrabant. Sed, Christiano more, cum divinum officium niterentur peragere, contigit ut subito multitudo paganorum in eos irrueret, et quotquot poterant neci traderent. Factum est ergo ut sacerdos, qui una cum ipsis fuerat, occumberet, et per passionem ad Dominum migraret; alii vero videntes se una interimi, licet inermes resistere eis parabant; sed propius protectionem beati Godehardi devotissime implorabant. Quo facto, licet plures et armati contra inermes congregarentur, tamen, Domino faciente, pagani se in fugam verterunt, et arma passim a se rejecerunt. Ipsi vero hoc videntes baculis quibus utuntur peregrini, filios feriebant, et circiter sex morti tradiderunt, victoresque effecti, arma quæ a se latrones rejecerant acceperunt, et tam scutum quam gladium in signum victoriæ in ecclesiam nostram detulerunt.

38. Non multo post hæc, contigit piscatorem quemdam cum puero suo Weseram (94) velle transire, et solito more utilitati suæ insistere. Sed cum jam fere medium aquæ obtinuisset, tanta tempestas incubuit ut vita [salva] se evadere dubitavit. Videns autem ventum magis ac magis insurgere, magister

A signum adiutorii populo intonuit; puer vero orationem ad beatum Godehardum direxit. Factum est ergo ut magister, qui natate noverat, confidens in populi adiutorio submergeretur, puer vero natate nesciens, per suffragium beati Godehardi liberaretur.

39. Tunc temporis venit quoque quædam pauperula in civitatem nostram, de Spirensi (95) loco genita, ducens secum puellulam omnibus membris debilitatam, nec prorsus incedere valentem. Quæ dum circiter mensem in civitate nostra moram faceret, nec ullam gratiam in filia perciperet, tristis in terram suam redire instituit, quia jam se indignam audiri autumavit. Sed cum super ripam Weseræ, in loco qui Munden appellatur, pervenisset, et asinum pastum misisset, filiamque de curru deposuisset, B matre semota, puella quæ antea fuerat debilis, subito se erexit, et in hæc verba prorupit. Clamabat enim se gratiam beati Godehardi realiter percipere, et illum secum ibi manere. Quo dicto, omnia membra illius, quæ antea fuerant debilia, in naturale statum sunt restituta, et ipsa integraliter est sanata. Hanc omnes in ecclesia nostra sanatam vidimus, Dominoque de dono sibi collato laudes persolvimus.

40. Fuit circa principium translationis beati Godehardi quidam Sclavus, lumine longo tempore privatus, intra paganos moram faciens. Hic, audiens virtutes quas Deus in honore beati Godehardi operabatur, usque ad limina ejus pervenit, ac patrocinium ejus humiliter imploravit. Sed dum communes pro eo in ecclesia nostra fierent orationes, quia noviter relicto errore gentilitatis venerat ad sacramentum baptismatis, factum est, peccatis nostris exigentibus, ut sanitatem non reciperet, sed omni spe destitutus post aliquod tempus domum remearet. Contigit autem ut sui contribules, adhuc in sua gentilitate permanentes, qui eum visum non recuperasse viderunt, continuo in opprobrium et derisionem eum deduxerunt, scilicet quod Deum suum dereliquisset, et in alio nullam salutem invenisset. Hæc et his similia illis exprobrantibus, factum est ut prædictus vir pudore confunderetur, et mortem sibi inferre niteretur. Sed, o virum omni laude dignissimum, qui et vitam temporalem ei conservavit, et a morte æterna eum liberavit! Nam, dum adhuc in hac intentione permaneret, ut mortem sibi inferret, per merita beati Godehardi est illuminatus; iis a quibus prius contumeliosa susceperat, deos suos surdos et mutos exprobrabat, et se nunquam ab eis bene quid accepturos verissime confirmabat. Hunc postea in ecclesia nostra plures viderunt, et eum fuisse illuminatum verissime cognoverunt.

41. Contigit vero non multo post quemdam de Polonia ad patrocinium beati Godehardi adventare. Sed dum jam ostium nostræ ecclesiæ niteretur introire, subito a maligno spiritu est raptus, et ad ter-

ram horribili modo dejectus : qui dum in ecclesiam vi duceretur, et ad tumbam beati Godehardi appliceretur, tanto furore cœpit debacchari, ut quivis posset admirari. Tandem corpus beati Godehardi ad eum defertur, et signo sanctæ crucis benedicitur et sine mora statim cum indicio magni fetoris liberatur.

42. Fuit vero tunc temporis in Trajectensi episcopatu vir quidam arti mercatoriæ deditus, qui frequenter mare transivit, et quæ sibi necessaria erant conquisivit. Hic quodam tempore maxima tempestate in medio mari deprehenditur, ab omnibus conclamatur, et nil jam nisi ultimus vitæ terminus tinetur. Tandem, finito aliquanto tempore, resumptis viribus animæ, auxilium beati Godehardi implorabant, et argenteam navim delaturos, si evadent, devoverunt. Hos in ecclesia nostra navim argenteam deferentes postea vidimus, et sic eis evenisse verissime cognovimus.

43. Contigit etiam tunc temporis in Hollandia, quod quodam tempore mare per inundationem influxit, et infinitam multitudinem populorum submersit. Hoc quidam percipientes, in basilicam quamdam in honorem sanctæ Mariæ dedicatam sese receperunt, in qua mortem se evasuros speraverunt. Sed cum jam mare magis ac magis efflueret, et jam ipsum murum basilicæ impingeret, videntes se non posse evadere, auxilium beati Godehardi imploraverunt : quod statim evidenter perceperunt. Nam continuo mare ad solitum locum relabatur, et ne deinceps locum habeat evagandi divinitus inhibetur. Factum est igitur ut Dominus noster patrocinium beati Godehardi nobis non tantum in terris ostenderet, sed etiam in mari certissime manifestaret. Nam quot naves in magna tempestate deprehensas Dominus per eum liberavit, testantur adhuc cæræ naves in ecclesia nostra pendentes.

44. Circa idem tempus Lotharius imperator Romanorum legatos suos, scilicet Eilbertum præpositum Goslariensem fratrem nostrum, ad imperatorem Constantinopolitanum dirigebat, et antiquum fœdus imperatorum, quod jam pene neglectum fuerat, inter ipsos reparabat. Hic dum mare transiret, et jam prospero cursu pergeret, contigit ut quidam famulus ipsius resupinus de puppi caderet, et longo tempore sub undis maris existens nulli appareret. Factum est ergo, dum ab undis maris esset absorptus, et omnis vox esset interrupta, sola intentione qua poterat patrocinium beati Godehardi implorabat, et ut eum a mortis periculo liberaret devotissime rogabat. Eo sic cogitante, apparuit ei quidam canuta facie, educensque in superficiem maris, quod ante non noverat, docuit natâre. Videntes autem qui in navi fuerant, velum relaxabant, et mi-

A circa eum sic evenisse veris assertionibus cognovimus.

45. Non multo post tempore contigit in Hungaricis regionibus celebrari miraculum et dignum memoria retinendum. Nam comes quidam illius regionis filium habuerat, in quo omnem spem temporalem et fiduciam posuerat. Contigit vero eum ægrotare, et jam usque ad mortem periclitari. Factum est igitur, dum omnes sollicitè nocte dieque circa eum vigilarent, et inter spem timoremque hæsitarent, ut puer morti appropiaret, et quadam die circa horam primam exspiraret. His ita gestis, dum omnes luctum, lamentaque geminarent, et quæ exsequiis erant necessaria præpararent, forte quidam vir de Bavarica regione advenerat, qui et ipsum puerum de sacro fonte levaverat. Hic igitur videns incomparabilem dolorem patris et matris, misertus eorum, cœpit eis nomen beati Godehardi intimare, et quantum gratiam fidelibus in eum sperantibus Dominus administret, devotissime annuntiare. His auditis, sine cunctatione pater et mater firma fide ad terram se prosternunt, misericordiam beati Godehardi devotissime implorant, seseque devovebant cum suis oblationibus ad limina ipsius iter instaurare, si ad pristinam vitam per ejus patrocinium filium suum possint recuperare. His finitis, jam vespertinum tempus advenerat, cum insperato modo puer ad vitam redit, et, quod mirabile dictu est, sine indicio læsionis de lecto surrexit agritudinis. Votum vero, quod prædictus pater et mater fecerant, sine mora adimpleverunt, et oblationibus non modicis limina beati patroni nostri Godehardi visitaverunt. Nos in ecclesia nostra honorifice suscepimus, et sic eis contigisse veraci relatione cognovimus.

46. Circa idem tempus, dum tanta miracula per beatum Godehardum florerent, contigit duos viros nimia potatione ingurgitatos civitatem nostram exire, et ad proximam villam velle transire : qui dum medio campo consisterent, alter ipsorum fortuito os invenit, quod sublevans manu per horam secum portavit. Sed videns ipsum os esse magnæ pulchritudinis et candoris, dicebat se terram velle pertransire, et omnibus notificare se reliquias nostri patroni deferre, et sic temporale lucrum, ut cæteri acquirere. Quo dicto, sine mora in vesaniam raptatur, et loquens aliena domum deducitur, et mala morte proxima nocte traditur. His auditis, maximus terror hominibus incutitur, et, si qua dubietas cordibus ipsorum de nostro patrono irrepserat, omnimodo ab eis eliminatur.

47. Fuit temporibus illis pistor fratrum, Adelwardus nomine, ad cujus hospitium peregrini quidam declinaverunt, et hospitali more, secum nocte permanserunt. Qui dum equos suos adaquandum de-

dis subducitur, et ubi quæri possit ab omnibus ignoratur. Sed peregrini non valentes puerum reperire, tristes domum redeunt, patrique quæ circa filium evenerant nuntiaverunt. Quibus auditis, pater concito surgit, tristis ad aquam pergit, navimque longe subductam requirit; et ut filium saltem mortuum, cum non possit vivum, adinvenire elaboravit. Qui, dum diu puerum in loco ubi deciderat quæreret, nec inveniret, ad terram rediit, unicum quæsit: quo reperto, post longum spatium puerum invenit. His ita gestis, in domum proximam declinavit, ibique puerum mortuum, et nullum vitæ signum habentem deposuit, tantumque quæ exsequiis necessaria erant sollicitè quæsit. Dum hæc sic geruntur, mater pueri cum cæteris mulieribus, quarum magna multitudo domum introierat, misericordiam Domini et beati Godehardi implorat; et, ut solitam benignitatem, quam omnibus impendebat, non sibi subtrahat, devotissime exorat. Quid plura? post parvum tempus, puer singultus emittit; aqua, quam hauserat, cum magno impetu effluxit, et tandem vitam pristinam resumpsit.

48. Fuit vero circa idem tempus vir mercatorie arti deditus, qui negotiando diversas terras pertransibat, et sibi suisque victum difficulter quærebat. Contigit vero ut hic quodam tempore causa mercaturæ cum pluribus aliis inter paganos tenderet, et possessionem non modicam secum deferret. Qui dum prosperato itinere pergerent, contigit eos vastam solitudinem introire, ubi non modicam multitudinem paganorum obviam habuerat. Quod videntes ad arma cucurrerunt, defensacula undique sibi præparaverunt; sed multitudini illorum resistere non valuerunt. Tunc vero quosdam ex ipsis morti dederunt, quosdam corpore truncaverunt,

A quosdam captivaverunt, bonaque ipsorum diripuerunt. Inter quos captivos prædictus vir, cum quodam puero filio fratris sui captivatur, et in remotissimas partes paganorum deducitur; ibique in quadam insula Oceani (96) detinetur, ubi cum diu servili opere desudaret, et unde eriperetur non haberet, utpote ubi mare undique circumflueret, nec ullum locum evadendi inveniret, tandem se ad patrocinium beati Godehardi patroni nostri iturum devovet, si per quam partem manus illorum effugere posset, illi demonstraret. His ita gestis, quadam die dum circa littus maris angustiando, et orationibus insistendo deambularet, cymbam parvam in obscuro loco littoris invenit, in qua se mare transire, Dei adiutorio, speravit; sed quia mare magnum et spatiosum fuerat, tantum periculum attentare trepidabat, seseque orationibus beati Godehardi commendabat, petens ut animo illius inspiraret, et competentia adminicula ei præpararet, quibus tantam tribulationem evadere potuisset. His finitis, jam nox advenerat cum jam fixo animo se ad fugam præparabat. Acceptis igitur duabus lanceolis et panno deculcitra abstracto, ad puerum filium fratris sui, qui in alia villa morabatur, pergit, cumque secum abduxit. Sed cum ad naviculum venisset, lanceolis et panno quem secum portavit, velum adaptavit, et sic se misericordie Domini et beati Godehardi commendavit. Quod videntes qui in insula commorabantur, eum subito persecuti sunt; sed, Deo adjuvante, eum comprehendere nequibant, domumque infecto negotio remigabant. Prædictus vero vir, non immemor quod Deo voverat, sine mora ad patrocinium beati Godehardi veniebat, et lanceas et pannum unde velum fecerat, in memoriam tanti miraculi in ecclesia nostra suspendi rogabat.

APPENDIX.

49. Interea dum hæc aguntur, et memoria beati Godehardi valde celebris habetur, contigit ut archiepiscopus Colonicus, Henricus (97) nomine, civitatem nostram cum non modica manu cleri et populi pertransiret, et prædicta miracula, quæ per eum fiebant, cognosceret. In conventum ergo fratrum nostrorum venit, et fraternitatis nostram devotè postulavit. Ad cujus fraternitatis confirmationem dari sibi de reliquiis beati patroni nostri humiliter petiit, promittens se facturum ut in omni diocesi sua celebris haberetur, et congruus honor tanto viro exhiberetur; sed quia petitionem ejus propter absentiam pastoris nostri distulimus, et tunc nos satisfacturos voluntati ipsius polliciti sumus, ubi is

adesset. Non multo post tempore, dominus noster cum in conventu nostro hæc supradicta cognovisset, petitioni archiepiscopi acquievit, et quæ ab eo postulabantur sibi donari præcepit. Mox abbas beati Godehardi ad eum cum portione reliquiarum transmittitur et ab eo devotissime suscipitur. Hanc vero portionem archiepiscopus in terram nativitatis suæ, id est in Sueviam, transmisit, ibique quamdam ecclesiam in honorem ipsius instituit: ad quam cum multi confluerent, et certissimam salutem animæ et corporis recuperarent, contigit ut quadam die cuidam viro manus abscinderetur, adeo ut nec minima particula corpori jungeretur. Videns ergo mancum se esse, manum arripuit, et fide firmata eam ad